Ко то тамо доноси Статут?

Пише: Миодраг Зарковић
среда, 02 децембар 2009 19:46

Док критичари војвођанског Статута већ недељама и месецима износе многе аргументе за тврдњу да ће усвајање таквог акта додатно ослабити Србију – "мрачну" и "клерофашистичку" државу коју се српски народ усудио да створи вековима уназад, а затим и територијално дефинише Уставом из 2006. године – заговорници Статута углавном су узвраћали јефтиним фразама о томе како критичари плаше грађане без потребе. Мада управо заговорници оваквог Статута већ деценијама плаше грађане шта ће нас снаћи ако и застанемо, а камоли посустанемо, на путу евро-интеграција.

Њихову напрасну и дирљиву бригу о томе да грађане нико не би смео да застрашује војвођанским Статутом, одликовало је неколико општих места: 1) када би војвођанско руководство заиста хтело да отцепи ову покрајину од Србије, то би и рекло; 2) Статут Војводине је први корак у децентрализацији и регионализацији Србије; 3) у Војводини и нема правог сепаратизма; 4) ако Статут баш и крши неке одредбе поменутог Устава Србије, није пристојно ту чињеницу натурати Војводини, чији су грађани већински бојкотовали уставотворни референдум пре три године.

Одговор на овакве "високоумне" погледе у прилог Статута Војводине не захтева никакво специјално познавање права, већ само мало здравог разума. Зато, идемо редом:

1) Ко (не) призна, све му се опрашта

Уз "дужно поштовање" Ненада Чанка и Бојана Костреша, ударна песница војвођанског Статута ипак је Бојан Пајтић, за кога је право чудо што му уопште ико више верује и једну реч. Јер, Пајтић се прославио лета 2003. године, када је српску јавност убеђивао да се тог и тог датума Неда Арнерић брчнула ујутру у турском мору, затим одјурила до Београда где је поподне гласала у Скупштини, да би се до предвече вратила у Бодрум на још једно купање. Као доказ за своју смелу тврдњу, претио је да ће поднети извесни такси рачун, који показује да је прослављена глумица заиста за неколико сати превалила раздаљину коју је, рецимо, Александар Велики освајао неколико година.

Мада је у каријери сарађивала са бројним награђиваним редитељима и сценаристима,

Неда Арнерић занемела је пред Пајтићевом набујалом маштом, па је тек после више година јавно признала да она тог и тог датума није мрднула из Бодрума. Из чега произилази да је Пајтић све то био измислио. Из чега, опет, произилази да је у професији у којој, према раширеном народном веровању, сви обмањују и варају, Бојан Пајтић један од ретких који је директно ухваћен у лажи, односно крађи, и то ни мање ни више него у Скупштини! Чедомир Јовановић, који је поставио Пајтића на тадашњу функцију шефа посланичке групе ДОС, није "преживео" каснију чистку у Демократској странци, али Пајтић, замислите, јесте, иако се Борис Тадић заклињао бирачком телу да ће "аферу Бодрум" темељно испитати и све виновнике казнити. Штавише, Бојан Пајтић је у реформисаној Демократској странци још и напредовао, до места председника војвођанске ДС, али и председника Извршног већа Војводине. И данас нас убеђује да би требало да му верујемо како не намерава да отцепљује Војводину од Србије, јер би, иначе, то поштено и признао. Уверљиво, нема шта.

2) Распарчана Србија је децентрализована Србија

Супротстављање даљој "београдизацији" државе један је од племенитијих циљева у данашњој Србији. У главном граду налази се скоро трећина становништва, сва политичка моћ, још већа економска моћ, оба утицајна спортска друштва и једини функционалан аеродром – питање је, дакле, да ли остатак Србије уопште живи, а не да ли је довољно и равномерно развијен.

Авај, ово поднебље као да је резервисано за племените идеје које неко злоупотреби. Тако је, крајем осамдесетих, на чело српског националног буђења стао човек ожењен Мирјаном Марковић. А сада регионализацију Србије предводе два Бојана и један Ненад. Који ће, када зацементирају Статут Војводине, да се боре за јачање Поморавског региона?! Ужичког региона?! Мачванског региона?!

Хоће, али, што би рекао супруг Мирјане Марковић – мало морген. Брига њих да ли ће неспособна београдска бирократија наставити да занемарује/гуши/мрцвари западну Србију, или хомољски крај, или Ниш са околином, или сам Београд у крајњем случају. Њима је стало само до тога Вршац, Рума и Суботица више не одговарају непособној београдској, већ неспособној новосадској бирократији. Чим успоставе парадржавни апарат у Новом Саду – који ће водити као "главни град", "административни центар" или "седиште", свеједно – заборавиће да Крушевац, Краљево или Ваљево уопште и постоје.

Поготово је занимљива децентрализација какву је схвата Ненад Чанак. Сетимо се, на пример, с колико је жара псовао 9. октобра 2001. године када је газио таблу РТС испред новосадске телевизије. Да ли је то особа којој сте спремни да препустите регионализацију Србије?

3) "Не брините, пушка је закочена"

Пошто се, барем отворено и номинално, ниједна војвођанска политичка организација не залаже у овом тренутку за одвајање од Србије, од српских грађана се очекује да поверују како тамо не постоји сепаратистичка идеја. Али: после Словеније и Хрватске које су хтеле само конфедерацију, а не отцепљење; Босне и Македоније које су само хтеле асиметричну федерацију, а не да крену стопама Словеније и Хрватске; Црне Горе која је само желела да се одбрани од "Милошевићевог великосрпског национализма", а не и да се одваја од Србије; Приштине која је само хтела Републику Косово, а не самосталну државу... после свих тих искустава, дакле, тешко је прихватити како је Војводина, ето, апсолутни изузетак у односу на све остале политичке ентитете којима је, у последњих деведесет година, Београд био главни град.

Ипак, све и да се испостави да овог часа, лета господњег 2009, ниједна душа у целој Војводини не машта о самосталној држави, каква је то гаранција за будућност?! Шта ако се за десетак година, из чиста мира, попут јануарског снега који изненади путаре, у Новом Саду јави нека партија која, за неверицу, почне да пропагира како би Војводини било боље да се отцепи од Србије? А војвођанским властодршцима, који су далеко мање просрпски настројени него што је пре 15-ак година то био Мило Ђукановић, буде у интересу да формирају коалицију и још свакојако сарађују са том партијом? Да ли ће том, евентуалном, будућем сепаратизму, овакав Статут Војводине олакшати или отежати посао?!

Одговор се намеће сам по себи. Чињеницом да нас два Бојана и један Ненад уверавају како нема потребе да бринемо "јер у Војводини не постоји сепаратизам". Просто човек не може да се не сети легендарне реплике Ташка Начића из филма "Ко то тамо пева", када уверава Пају Вујисића да му је пушка закочена, а секунд касније пробуши кров на аутобусу. И војвођански сепаратизам је исто тако "закочен", а аутобус "Србија" није ништа у бољем стању него онај који возе Крстићи.

4) Ја не видим Устав, па ни Устав не види мене

Устав Републике Србије, понављају два Бојана и један Ненад, није ономад добио већину у Војводини. Па шта?! Тексас и Аљаска, по тој логици, не морају да признају Барака Обаму као свог председника, јер су прошле године већински подржали Џона Мекејна. А мојој породици, онда, нити је Драган Ђилас градоначелник, нити Борис Тадић председник, пошто мислим да нико до мојих ближњих није гласао за њих двојицу.

Ипак, ако Тадића пут икада нанесе до мог стана на кафу, угостићу га као председника моје државе (добиће екстра порцију шећера). Исто важи и за Ђиласа. А два Бојана и један Ненад, као и њихови острашћени сарадници и следбеници, морали би да поштују Устав своје државе. Ако је нешто у супротности са Уставом, онда се то нешто једноставно не сме доносити и изгласавати, ма колико малу подршку тај "грозни" и "накарадни" Устав добио у овој или оној области.

Нека мењају Устав. Или нека мењају Статут. Имају законске могућности и за једно и за друго, па нека их искористе. Једино што не могу – исправка, не смеју – јесте да овакав Статут доносе по оваквом Уставу.